

DE SLAPELOOSHEID VAN FREDDY TSIMBA

1

Ze zeggen dat ik 's nachts uilen zend,
mijn broers en zussen, dat ik op hun daken
kom zitten en roerloos schreeuw
in hun golfplaten slaap

terwijl ik gewoon waak
en in mijn hoofd al beelden maak.
Ik plooi de dagen als stukjes ijzerdraad
en las de naden van de dageraad.

2

Ze zeggen dat ik vorken raap.
Het is waar. Wie in het slijk grijpt,
gaat niet dood, wie zich bukt,
wordt groot. Ik sprokkel metaal,
ik ben een strandjutter van schroot.

3

Een mes valt in de aarde,
een lepel schept wat zand
en niemand die nog rept of redt.
De stad verslikt zich in bestek.

En elders waar zelfs vliegen sterven
stikt de grond van kogelhulzen
bloeiende conserven.

4

In het huis van mijn vader
staat de oven. Hier giet ik brons.
De kamers zijn afgeleefd,
het water is gedoofd,
de vloer wordt weer aarde.

Maar zie toch die gloed
waar alles mee begon, die dooier
van brons, die druipende zon.

Alles raakt hier uitgeleefd,
ik nog het meest.

5

Het rumoer van de straat
gooi ik in het vuur.
Hoe het sist en kraakt,
hoe het krijst en krimpt en zwijgt.

Nu til ik mijn brij van de grond.
Loom, met tegenzin, loopt de honing
van koper en tin in mijn vuurvaste vorm.

6

Dat van die uilen die 's nachts –

Hooguit smeed ik visjes uit lood.
In mijn kathedraal van schaduw en loof
in het stof onder de mangoboom
bid ik alle dagen tot mijn vingers
en de dood.

7

Elektrisch lassen, da's voor leken.
Ik las met gas – zuurstof vind je overal,
acetyleen, dat maak je zo:

in een vat van staal
maak je een gat
dat je dicht met rubber
en bovenmenselijke kracht
maar eerst giet je vocht
en ongebluste kalk –
tot het bruist en spuit,
je sluit het vat
met man en macht –
je neemt het pistool
opent de kraan
het sist als een storm –
je nadert met een vonk.

Ze zeggen dat ik ziektes zaai
en asse strooi in de navels van hun kroost,
dat prauwen kantelen door mijn klauw
dat ik scherven kweek en koorts.

Alleen dat laatste is waar.
Geef mij roest en ik proef leven,
toon mij kogels en ik zie moeders
wijs mij hun schoot, ik haal ze open,
draai hun hoofd, ik doof hun ogen.

Het is waar omdat het waar is.
Ik heb niemand ooit iets voorgelogen.
Door mijn lasbril zie ik alles.
Het laatste hulsel is de kogel.

Freddy Tsimba is beeldhouwer in Kinshasa. Hij maakt monumentale sculpturen, vaak van moederfiguren, in metaal. Zijn materiaal verzamelt hij in de straten van de stad of op de slagvelden van zijn land: roestig bestek, geplette conservenblikken, kogelhulzen. Sinds kort wordt hij door zijn familie van hekserij beticht.

Willem Thies

° Nijmegen, 1973

is ook criticus.

Recentste bundel: Na de vlakte (2008)